

VIHDOINKIN VALITTU I Heräsin taas uuteen työttömän aamuun. Aurinko hehkui jättiläistähtenä hailakansinisellä taivaalla. Mutta arkisesti tiesin, että Aurinko vain vaikuttaa valtavalta, koska se sijaitsee suhteellisesti paljon lähempänä kotiplaneettaamme kuin muut tähdet. Aurinkomme tuikkisi meille pisteenä, jos voisimme havainnoida sitä jonkin muun kuin oman aurinkokuntamme kaasukehän ympäröimältä planeetalta. Aamu oli ulkoisesti valoisa mutta silti se harmeni minulle: rahahuolet ja järkevään ajankäyttöön liittyvät pulmat tunkivat tajuntaani heti, kun herätyskello oli rämistellyt minut sulounistani. Juuri ennen havahtumistani olin ollut syöksymässä hyppytelineeltä oudonmalliseen mutta tutunsiniseen altaaseen sulavasti kuin kuningaskalastaja! Todellismaailmassa uimahyppyni muistuttavat dodo-linnun lentoa mutta öisessä mielikuvastossani voin olla jopa olympiavoittaja. -Kirottu vekkari! Ääneen huokaillen kierrätin katsetta ympäri huonettani, jossa olin pölynimurienkelinä viimeksi liihotellut asuntoon muuttaessani, vuosia sitten. Minua ei sotku kuitenkaan häiritse. Niinpä ryhdyin tyynesti bongaamaan vaatteitani sekametelin joukosta: siellähän nuo näyttivät riippuvan, tuolinsarjalla ja naulakossa. Huoneen terveellistä viileyttä arastellen liikehdin kylpyhuoneeseen. Yön pölyt huuhtoutuivat kehostani ja mielestäni suihkuun, jonka toki muistin sulkea saippuoinnin ajaksi. (Enhän toki voi riistää vettä afrikkalaisilta perheiltä!) Imeytin märkyyden olemukseltani kulahtaneeseen pyyhkeeseen. Lähes vaistomaisesti, ajattelematta tekemisiäni sonnustauduin alusvaatteisiin, farkkuihin ja puseroon ja kirjavoin kasvoni muutamien meikkisiveltimen ja –harjan vedoin. Pian kahvinkeitin kotoisesti pulputti lempijuomaani valmistaen ja puurohiutaleet imivät sisäänsä mehua lautasella Näin säästin hutunkeiton vaatiman vaivan ja energian. Mitähän Markus-setä olisi tällaisesta kaurapuurosta tuuminut, mietin lusikoidessani aamiaistani. Hörpin kahvia. Tuijotin ikkunasta naapurin lasten tallustelua kohti opinahjoa ja erään miehen pyöriäilyä luultavasti kohti työmaata. Kypärä oli miekkoselta unohtunut. Mieleni teki avata ikkuna ja huomauttaa häntä suojaamattomasta pääomasta. Jäykkäsaranaisen ikkunan auki kiskomiseen olisi kuitenkin kulunut niin pitkä aika, että huithapeli olisi kerinnyt ääneni tavoittamattomiin. Huokaisin taas kerran, nousin ja kiikutin astiat keittokomeron pesualtaaseen. Vedin päälyysvaatteet ylleni, ulkokengät jalkaan, heilautin repun selkään ja kävellä kipitin kohti kirjastoa. Siellä voin käyttää tietokonetta, saan tarvittaessa opastusta ja ennen kaikkea voin etsiä työpaikkoja ja kirjoittaa hakemuksia. Näin olen tehnyt joka arkipäivä kymmenen vuoden ajan saamatta vastaukseksi muuta kuin virtuaalinipun ´valitettavasti valinta ei kohdistunut Teihin` -tyylisiä kirjeitä. Useimmiten en edes saa palautetta työpaikkailmoitusten perusteella laatimiini pyrkyihin saati avoiimiin työhakemuksiini. Silti itsepäisesti uskon, että ennen eläkeikäiseksi sukeutumistani tilanne muuttuu. Mikä tahansa päivä voi olla Se Päivä-esimerkiksi tänään. Toisaalta olen kuitenkin jo ylen tympääntynyt olemaan jatkuvan hyljinnän kohteena, kiukkuinen tai oikeastaan täynnä silkkaa raivoa. Toisaalta jaksan yhä toivoa ja säilyttää innovatiivisuuttani ja positiivisuuttani. Noiduin mieleni uumenista esiin postiivista ajattelua, kun istuuduin kirjaston tietokoneen ääreen. Vaeltelin työpaikkasivustolta toiselle. Kesken haahuiluni rupesi tapahtumaan. Virtuaalinen mainospelle hypähti eteeni näytölle juuri, kun olin tekemässä jotain tärkeää, kriittistä. Toiminto katkesi. Kiukkuinen sadatukseni tunkeutui jokaisen tietokonesalissa puurtavan kuultavaksi. Muutama pää kohosi: mitä nyt? -”Nämä peijakkaan popup-ikkunat”, selittelin. En voi jatkaa surffailua ennen kuin reagoin reklaamiin jollain tavoin. Katsahdin kiusankappaletta tympääntyneenä. ”Unelmatyö ... rahaa lainaksi ... asunto vuokralle... HYPNOOSIMENETELMÄMME AVAA OVESI KAIKKIALLE!” Yllättyneenä havaitsin räikeän mainoksen vangitsevan huomioni. Se nappasi seuraansa minut, kriittisen kuluttajan! Toki epäluulokin heräili saman tien. –”Huu-haa, huu- haa, hui huuhaa-hai”, aloin jokellella äänettä, vain suunliikkein. Silti klikkasin uteliaasti mainoksen ´Info`-valikkoa. Odotin

näkeväni verkostomarkkinointi- tai vastaavasta pyramidijärjestelmästä tutun kasvo-, nimi- ynnä keuhgallerian. Mutta luettavakseni ilmestyikin teksti, joka samanaikaisesti vaikutti sekä luotettavalta että silkalta sadulta. Vaatimattomuus ja sensaatorummutuksen täydellinen puuttuminen valoi uskottavuutta. Yleensä tämäntyyppisiä systeemejä näet mainostetaan kuin ihmetuotteita ennen kuluttajansuojalakien aikakautta. Näiden verkkosivujen laatija suosi kuitenkin asiallisuutta ja hillittyjä värejä. Niinpä vaivauduin tutustumaan juttuun. Nuori virtuaalinainen selitti ruudulla puhekuplin: "Olemme vanhan, tunnetun hypnoosimenetelmän pohjalta kehittäneet metodin, joka auttaa juuri Sinua vaikuttamaan kirjeenvaihto-, sähköposti- ja tietenkin keskustelukumppaneihisi niin, että he toimivat toivomallasi tavalla. Mikä olisikaan parempaa kuin saada työhaastattelija vakuuttuneeksi paremmuudestasi tai kumppaniehdokas haluttavuudestasi? Menetelmäämme voit soveltaa helposti muokaten omiin tarkoituksiisi ja tallentaa sovelluksesi kiintolevyille tai muistitikulle tai polttaa CD-levylle. Tämä tallenteesi on avain pyrkimystesi onnistumiseen." Mielessäni helähti hajanaisina pätkinä soimaan vanha 'Kultaisten korvarenkaat'-tango: "Sä onnenrenkaat nyt multa osta nää... kun näitä itse kannat yhtyy armaas ja sun tie..." Samaa taikaa tuntui piilevän tuossa ohjelmassa. Järkevä minäni suihki supattaen varoituksia mutta uhmakkaasti etenin ohjelasivustolla. Tarkempaa tietoa luvattiin antaa Power Point –esityksin, jonka voi saman tien ladata koneelle. Varmistin ensin kirjaston työntekijältä sen, että voin imaista ohjelman julkiselle koneelle. Outo ohjelmahan voi tuoda terveisiä Troijasta tai tartuttaa koneeseen DataEbolan. Virkailija huojensi huoleni kertoen laitoksen asiakaspäätteiden riittävästä suojauksesta ja kyvykkäistä ohjelmista. –"Älä sitten usko kaikkee", hän varoitti. (En, en, olenhan järkevä aikuinen ja kriittinen kuluttaja.) Esitys vangitsi ja ylivakuutti minut. Tiedänhän toki median mahdin ihmisen psyykeen. Minulle eivät ole uppo-outoja Orson Wellesin luomat maailmojen sodat eivätkä Yleisradiossamme vuosikymmeniä sitten esitetyt kuvitteelliset katastrofikuunnelmat, jotka olivat todenoloisuuttaan kuulemma saaneet kuuntelijat ottamaan yhteyttä hätäkeskuksiin. Alati pikamuutosta parempaan toivovaa mieltäni tällainen tuote sävähdytti silti. Yksinkertaisesti - vain tilattuani ja lunastettuani pienoiselle muistitikulle pakatun ohjelman tältä firmalta - pystyisin kääntämään nirsojen työnantajien pään niin, että saisin oitis rahapuuhaa. Eikä kyse olisi vain mistä tahansa tilapäistyöstä vaan ne mannekiinikeikat ja tuottoisat mallisopimukset, jotka yleensä kuuluvat vain näytöslavojen kuningattarille olisivat minunkin, statistihiirulaisen, ulottuvilla. Sama pätesi todennäköisesti myös niihin sinänsä yksinkertaisiin toimistotöihin, joita hakevalta edellytettiin vähintään opistosta ellei peräti korkeakoulusta saatua päättötodistusta. En epäillyt, etten pystyisi vippaskeinoin hankkimiani töitä hoitamaan: Loppujen lopuksihan jokainen tehtävä opitaan työpaikalla. Hajanaisine työkokemuksineni ja käyminen lyhytkurssein olin mielestäni koonnut taidostooni ainakin perusvalmiudet niin toimistotehtäviin kuin esiintymisalojen statistin hommiin. Nyt näkemäni mullistava ohjelma tukenani pystyisin kilpailemaan paikoista tasaväkisesti edellytyskoulutettujen kilpailijoitteni kanssa. Niin ainakin uskoin. Ja mikäli – ei, vaan KUN – minut valittaisiin, saisin vihdoin viimein työssä näyttää pystyvyyteni ja oppimiskykyni. Tämähän on ollut tähän saakka mahdotonta juuri työnantajien taholta kokemani koko- ulkonäkö-, koulutus- ja ikäsyrynnän vuoksi! Päättäväisesti naputtelin yhteystietoni tilauslomakkeelle ja painoin 'Lähetä'-nappulaa. Lomake hävisi antaen tilaa - maksukaavakkeelle. Varausmaksu piti maksaa etukäteen, mitä ohjelma hehkeän avataren suin pahoitteli.. Muutoin tilausta ei saataisi voimaan. Koska maksukaavake näytti asialliselta tutunoloisine pankkiyhteyskuvakkeineen, siirryin pulitusprosessiin. Vaimensin järkevän minäni toruvaa ääntä ja kaivelin esiin pankkiyhteystietoni sisältävän paperin ynnä avainlukulistan ja suoritin maksun. Olenhan maksanut kolme kymppiä hassummastakin kuin tällaisesta

kokeilusta! Tuskin kerkisin klikata maksupainiketta, kun avatar jo hypähti takaisin näytölle kiittelemään minua muikeasti tähänastisen ja tulevan elämäni tärkeimmästä valinnasta. Palasin normaaliin, yököttävän tasaiseen päivärytmiini. Kustiposti kantoi edelleen asuntooni mainoksia ja ´valitettavasti Teitä ei valittu` -kirjeitä. Sähköinen mediakaan ei vähään aikaan lisäsähköistänyt elämääni, kunnes muutaman viikon kuluttua Suuresta Tilauksestani näin sähköpostilaatikossa VIESTIN!! (isoin fontein ja huutomerkein). Firma, joka lupasi hypnoosimenetelmin auttaa uraovet aukeamaan, oli vastannut tilaukseeni. Viestin liitteenä oli kookas tiedosto – niin suuri, että se tukki koko postilaatikkoni. Persoonattomassa, ilmeisen konekielisessä ja allekirjoittamattomassa saatesanomassa kehoitettiin tallentamaan liite kiintolevylle. Kirjaston koneelle en tietenkään saa tallentaa mitään ihmetiedostoja, joten kipitin oitis läheiseen kirjakauppaan ostamaan tilavaa muistitikkoa. Kirosin tallennusvälineen messevää hintaa mutta siinä on riittävästi muistia imaisemaan tällainen ohjelma. Jännittyneenä, kuulokkeet korvissani avasin säilömäni ohjelmaihmeen. Se näytti heti alusta alkaen kummalta: kuvioita, värejä, lähes kuvitelmien ulottumattomissa olevia muotoja, ääniäkin. Stanley Kubrikin Avaruusseikkailu 2001:n loppuosan näyttävät kuvakudelmät mahtavine musiikkeineen kalpenevat tämän esityksen rinnalla. Vähitellen minua alkoi myös pelottaa: Miten itse reagoin tähän tuotokseen, jos katselen sitä pitkään? Voisiko se koukuttaa minut huumeen lailla? Tarkoitushan nimenomaan on suggeroida työnantaja palkkaamaan kyseisen ohjelman työhakemukseensa liittänyt hakija! Vaikken työnantaja olekaan, niin ehkä en ole immuuni ohjelman piiloviesteille. Lopetin katselun. Niin, iso lasku ohjelmasta oli myös tupsahtanut sähköiseen postilaatikkooni mutta nuo sataset ehtisin pulittamaan ensimmäisestä ohjelman avuin hankitusta tilistä. II Ensimmäiseksi koekaniinikseni valitsin mallitoimiston, joka taannoin hylkäsi mainosmallihakemukseni ikääni vedoten, vieläpä vahingoniloisin sekä muutenkin pilkallisin ´kaikki kummajaiset ne nyt tälle alalle yrittää` -sävyin. Toivoin, että joko moisen eläväripustin-puulaakin palkkaajat eivät muistaisi aiempaa hakemustani tai hypnotisoivan liitteen voima riittäisi pyyhkimään nämä muistot heidän mielestään. Tottuneesti, viidessä minuutissa, onnistuin täyttämään hakemuslomakkeen. Kämmenteni hikosivat ja sykkeeni kiihtyi kuin pinkoisiin sataa metriä kilpaa, kun tuli liitteen poiminnan vuoro. Ja liian suurihan tuo tiedosto oli! Onneksi sentään perinteinen postikin kulkee, ajattelin. Tulostin täyttämäni mallihakemuslomakkeen ja sujautin sen sievään, vaaleanpunaiseen korukuoreen yhdessä hypnoosiohjelmakopion sisältävän muistitikun kanssa. ”Lisätietoa liitteessä, joka oheisella muistitikulla”, kirjoitin saatelappuseen, sopivan mitäänsanomattomasti. Tuollainen liite avataan ns. vasemmin käsin eikä ohjelmaa varota. Varmistuakseni tuon tuiki tärkeän tyrkyn perillemenosta lähetin sen postitoimistosta kirjattuna. Minusta tuntui, että virkailijaa hymyilytti hänen huomattuaan vastaanottajaksi tunnetun mallitoimiston. Siinä naurat, kohta et, kun näet kuviani pylväissä ja lehdissä, ajattelin. En odottanut turhaan. Muutaman päivän kuluttua kännykkääni ilmestyi tekstiviesti, jossa mallitoimiston johtaja innostuneesti pyysi minua ottamaan yhteyttä mitä pikimmiten. Soitin oitis. Nyt tuo aiemmin niin kyynisenoloinen nainen hehkutti puhelimeen: ”Saimme hakemuksesi! Sähän olet vallan fantastinen tyyppi. Missä olet piileskellyt!?” Virnuilin itsekseni ja sanailin hieman vihjaillen: ”Olen ollut missä olen ollut mutta juuri nyt muotimaailma kiinnostaa. Uskon, että minulla on sille annettavaa ja olen kiinnostunut palvelemaan sitä juuri teidän kauttanne.” Toimiston johtaja tuntui luikertavan suoraan luokseni, kun hän puolittain sanoja päällekkäin asetellen rupesi sopimaan tapaamista. Niin kiire hänellä oli napata minut talliinsa ennen kilpailevia agentuureja! Hän tahtoi tavata minut vielä samana päivänä. Seuraava suuri muotinäytös näet järjestetään jo runsaan viikon kuluttua. Tuon esityksen henkilöstö oli yhtä mallia vajaa, ja minä ilmaannuin kuin taivaanlahjana. ”Parempi,

että heillä on minut kuin ei ketään”, ajattelin omatuntoani rauhoittaen. (Vilpillisin keinoinhan olin todellisuudessa tämän buukkaajan kiinnostuksen herättänyt.) Lähdin tapaamiseen niine hyvineni, arkisiin farkkuihin ja neulepuseroon sonnustautuneena. Toki poimin mukaan muutaman minusta otetun mahdollisimman edustavan kuvan, joiden toivon muistitikun taian ohella vakuuttavan mallimammaa olemukseeni sisältyvästä potentiaalista. Enhän ole todellisuudessakaan eilisen tyttöpyynn tytär esiintyjänä – edellisistä kokemuksista on vain kulunut turhan kauan. Oikeastaan minua ei jännittänyt tärkeä tapaaminen. Edes pelko outojen keinojeni paljastumisesta ei häirinnyt hilpeän keveää oloani. Kenties rentouteni säilyi myös siksi, että kohtaaminen sovittiin niin viime tipassa, ettei minulle jäänyt aikaa hermostua. Mutta perille päästyäni en ollut löytää oikeaa paikkaa valtavasta rakennuskompleksista. Autoliikkeitä ja etsiväfirmoja kyllä näin samoin kuin Suomen Uimaliiton toimiston mutta löytäkseni malliagentuurin minun pitää pirauttaa sopimuskumppanilleni. ”Olemme hieman piilossa, tietyistä syistä”, hän selitti ja neuvoi minua käyttämään asianajotoimiston ovea. Nyt löytyi! Sydämeni pompahti lisälyönnin huomattuani pitkän, tyylikkään kaunottaren liihottelevan vastaani tuoksupilven keskellä, käsi ojossa. Kysyen hän lausui nimeni. Nyökkäsin. Oitis oivalsin muistitikun taian toimivan: nainen ei reagoinut tippaakaan kummeksuen matalajalkaiseen, muutoinkin jo ajat sitten parhaat mallipäivänsä ohittaneeseen tarjokkaaseen, jonka hän hakemuksen perusteella oletti näytöksensä tulevaksi supermalliksi. Jopa voitonriemuisesti hymyillen malliemo viittoi tietämme kohti tapaamishuonetta. Toimiston kuvaajamiekkonen saapui myös paikalle. Hänen ilmehdinnästään päättelin hänenkin tutustuneen muistitikkuhakemukseni hypnoosiliitteeseen. Istuuduimme upean, punasävyisen huoneen aistikkaan pöydän ääreen. Kahvikupposten ääressä siirryimme asiaan. Kaikesta jo kokemastani huolimatta en ollut luottaa kuulooni, kun seurasin keskustelukumppaneitteni suitsutusta upeista kuvistani, juuri oikeanlaisesta olemuksestani ja edessäni aukeavasta loistavasta tulevaisuudesta niin catwalk`eilla kuin valo- ja elokuvakameroiden edessä. Haastattelijat tuntuivat myös olettavan, että minulla on kokemusta alalta. Niihän en ollut hakemuksessani väittänyt, vaan maininnut totuudenmukaisesti osallistuneeni koulunäytelmiin ja teatterikerhon esityksiin. Muistitikun materiaali – mitä se sitten liekin – oli luultavasti komistellut myös tätä käsitystä haastattelijoiden mielessä! Ensimmäistä kertaa sitten työnhakuohjelmaan tutustumiseni minua rupesi hieman hirvittämään: mitähän tästä kaikesta oikein seuraa? Enää en tohtinut perääntyä. Onneksi olin sentään ajat sitten käynyt valokuvamalli- ja mannekiinialaan perehdyttävän peruskurssin, mutta sitä seuraavalle ammattikurssille minulla ei lyhytyteni ja käyrien reisieni takia ollut asiaa. Olin säästänyt mallikurssilta saamani materiaalin ja tunneilla tekemäni muistiinpanot. Kertasin niitä innokkaasti sekä harjoittelin kävelyä, ehostamista ja asusteiden pukemista ennen Suurta Päivääni. Näytöksemme aattopäivänä saan mallimammalta tekstiviestin: ”Olethan vielä leikissä mukana.” Hieman kylmää: onkohan hän tulossa hypnoosista järkiinsä? Näppäilen kuitenkin ”olen, olen” -vastauksen, ja saatuani paluusanomana OK-kuittauksen rauhoitun hieman. Kyllähän minua esitys jännittää. Mietin myös, miten hypnotisoimaton yleisö reagoisi vähäläntään mannekiinimuumoon... Näytöspäivänä tunnen itseni silti ainakin hieman aidoksi ammattilaiseksi pakatessani laukkuuni mallinvermeitä: kenkiä, hiusnauhoja, pinnejä, sukkahousuja, ehosteita ja tuiki tärkeää väritöntä kynsilakkaa mahdollisesti sukkiin ilmestyvien silmäpakojen pysäyttämiseen. Evästäkin älyän napata mukaan. ”Malli on täsmällinen ... Malli on ystävällinen ...Malli ei valita pikkuasioista...”, hoen mielessäni alan mantraa matkatessani kohti näytöspaikkaa, suurta messuhallia. Aito tunnelma pölähtää vastaan jo ulko-ovella, sillä roudarit ynnä muut avustajat työntävät vaateetelineitä ja raahaavat valtavia laatikoita. Musiikinjumputus kaikuu jo lavalta. Opasteet

johdattavat minut tapahtumapaikalle. Palvelupöydän takana seisoskelevat villinnäköiset nuoret käännähtävät katsomaan minua kysymys kasvoillaan. –”Mä olen Krissuska ja tulossa Glamuuri-toimiston malliksi näytökseen”, esittäydyn pontevasti uutta taiteilijanimeäni käyttäen. (Mallimamma kertoi keksineensä meille kaikille lavanimet, joiden avulla muun muassa kaimat erotetaan. Minä olen hauskaasti Krissuska.) Kummastuiko infoporukka? Hihittävätkö he salavihkaa? Ehkä tajusin totuuden, ehkä vain kuvittelin... Joka tapauksessa noudatan heidän ohjettaan ja harpon suureen pukuhuoneeseemme, jossa mallimamma onkin vastassa. ”Hei, sä pukeudut näytöksessä noihin”, hän sanoo ja viittoon kohti muovin suojassa piileksivää housuasukokonaisuutta. Saman tien hän on jo kääntynyt nelituumaisilla koroillaan ja liihottaa opastamaan muita mannekiineja. Olen omillani. Muovin alta paljastuu tyylikäs vaatekerta, jonka housujen lahkeet ovat minulle kaksikymmentä senttiä liian pitkät, vyötärö nielaisisi kaksi uumani, ja jakun hartiatoppaukset roikkuvat puolivälissä olkavarttani. Valheeni jäljet alkavat paljastua nolonkarmealla tavalla. Mallikollegat vilkuilevat minua kummeksuen aina, kun he omilta valmistautumiskiireiltään kerkiävät. Onneksi otin sentään kotoa mukaan muutaman vyön rekvisiitaksi. Eräs niistä sopii kuromaan kokoon liian väljyyden housuista sekä myös nostamaan niitä niin, että edes osa lahkeitten ylimääräisestä pituudesta näennäisesti häviää. Tästä huolimatta joudun kääntämään housunlahkeita, ja tarvitsenpa hakaneulaakin housujen vyötäröä kiinnittämään: napitus jättäisi uumanauhan ikävästi sojottamaan. Suuri kuvastin ei vakuuta minua kaikkein kauneimmaksi mutta sen heijastus sentään tyydyttää minua, huijarimannekiinia. Hätäkikat eivät nopeasti vilkaisten paljastu, ja viritelmä pysyy ylläni pyörähdellessänikin. Ryhmämme uusi vetäjä askeltaa tomerasti paikalle mulkaisten minua oudosti. Tuttu mallimamma oli nyt varattu muiden opastamiseen. Pelästyn. Onneksi vetäjämme tyytyy viittomaan meille seuraa-komennon ja pääsemme lavan taa. Estradilla kuuluttaja hehkuttaa uudesta arki- ja urheilumuodista, johon yleisö hetken päästä saisi tutustua Glamuurin loistavien mallien esittelemänä. Tunnusmarssimme pyörähtää soimaan. Peräkanaa astelemme lavalle. Koetan seurata kollegoitani ja muistella saamiani ohjeita. Toivon palavasti, että minulla kerrankin olisi sekä oikea että vasen rytmijalka tähänastisen kahden oikean sijasta. Spottivalot häikäisevät, yleisö näkyy vain mustana massana mutta sen taputus kuuluu sitäkin selkeämmin. Tanssin edellä käyvän liikkeitä jäljitellen. Juontaja esittelee muotituotteita ylistävin sanakääntein. Melkein uskomatta kokemaani todeksi nautin joka sekunnin osasesta, jokaisesta taustamusiikin tahdistista, kaikista yleisön kädenläpsytyksistä. Minä olen lavalla! Yhtäkkiä erotan sanoja: ”Kato tota mummoa!” ”Täti on päässy mannekiiniksi!” ”Mistähän vanhainkodista toi housutäti on lainassa?” En nolostu saati suutu, hymyilen sanailun suuntaan ja keikutan lanteitani entistä notkeammin. Kyllä mummelikin osaa nykyjytyn kuviot, minkä katsojat itse nähkööt! Yhtäkkiä tunnen jotain valuvan pitkin takamustani. Vyöviritelmani on pettänyt! ”Housut puttoo...housut puttoo!” huudetaan miesäänin katsomosta sotamiesten marssilaulutyyliin. Koetan jäljitellä tanssiin kuuluvia kädenliikkeitä napatessani housujen vyötäröstä ja poistuessani mahdollisimman siroin askelin spottien ulottumattomiin. Siinä oli tämän tädin mannekiinikeikka! Onneksi minulle ei ollut varattu enempää ohjelmaa, vaan saan vaihtaa rauhassa oman, oikeankokoisen vaatekertani ylleni. Lähettämäni taian lumoissa yhä leijuva mallimamma ilmaantuu tyköni palkkioasioita hoitamaan. Ruhtinaallisesti minulle maksetaan tämänpäiväisestä esityksestäni, sillä käteen jäävä raha korvaa hypnoosiohjelman hinnan ja jättää hyppysiini hieman kahvi- ja leivosrahojakin. Iltauutisia en tohdi katsoa: ´housut puttoo` -esitykseni olisi saattanut päätyä loppukevennykseen. Samankaltaisesta syystä en tutustu seuraavien päivien sanomalehtiin. Vähin äänin työnnän hypnoosiohjelman sisältävät muistitikut vanhoja virkkuukoukkuja ja parsinneuloja sisältävään laatikkoon. Ohjelmaa

maksaessani huomaaan päälyileväni häpeillen ympärilläni, vaikka kukaan ei kirjastossa huomaa edes sitä, että käytän verkkopankkia. Kuluttaja-asianainen minussa kuitenkin on herännyt, joten informoin sähköpostitse eri viranomaisia vaarallisesta hypnoosihuijarista: jokuhan saattaisi yrittää oikeaa rikosta tällaisen ohjelman avulla. Olen polleata tätä, kun nämä viranomaiset kiittelevät valppauttani. Nyt olen aiempaa tarkkaavaisempi etsiskellessäni tuottoisia tilaisuuksia maailmanlaajuisesta verkosta. Ainakin yritän olla.